

ผู้เขียนมีเพื่อนมากเนื่องจากเข้ากับคนง่ายไม่เลือกและแบ่งชนชั้น แต่มีเพื่อนสนิทจริงๆไม่มากนัก เนื่องจากผู้เขียนเป็นคนจริงจัง และไม่ปกปิด
คบกันไม่กี่ครั้งก็จะทราบว่าใครจริงจังกับผู้เขียนบ้าง ผู้เขียนไม่เคยเอาเปรียบใคร แต่ก็จะไม่ยอมให้ใครเอาเปรียบผู้เขียนเช่นกัน
ผู้เขียนยินดีและเต็มใจทำทุกอย่างให้กับคนทุกคนที่เห็นคุณค่า ดูเหมือนคนโง่ ปลอมให้คนอื่นเอาเปรียบ

ผู้เขียนมีครอบครัวที่อบอุ่น คุณพ่อรับราชการ ตำแหน่งสุดท้ายเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษ ตำแหน่งผู้ตรวจราชการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
ส่วนคุณแม่เป็นแม่บ้าน มีพี่น้องด้วยกัน ๔ คน ผู้เขียนเป็นลูกชายคนโต คุณพ่อและคุณแม่ไม่ได้รับมรดกตกทอดจากคุณปู่ คุณตา คุณพ่อคุณแม่เลี้ยงลูก ๔
คนเป็นอย่างดี ไม่ได้ย่ำยหน้าใคร ถึงแม้เงินเดือนคุณพ่อจะไม่พอกับการเลี้ยงภรรยาและลูกๆอีก ๔ คน ต้องกู้หนี้ยืมสินแบบ เสียดอกเบี้ย สูง
บางครั้งผู้เขียนและน้องๆต้องหยุดเรียนเนื่องจากคุณพ่อไม่มีเงินให้ไปโรงเรียน โชคดีที่คุณพ่อมีน้องสาว ๒ คน และน้องชาย ๑ คน
ที่ให้ความช่วยเหลือครอบครัวของผู้เขียน ถึงแม้จะไม่สามารถช่วยด้านเงินทองได้มากนัก แต่ก็ช่วยเรื่องสถานที่ศึกษาเล่าเรียนให้กับผู้เขียนและน้องๆอีก ๓ คน
โดยเฉพาะตัวผู้เขียนเองได้รับการช่วยเหลือจากอาเขย จนสามารถได้เข้าเรียนวิชาชีพที่วิทยาลัยการณุกรณ์วิทยาลัย และโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ
จนทำให้ผู้เขียนมีความรู้จนสามารถเข้าทำงานที่มั่นคงได้ คุณอาเป็นผู้ฝากให้ผู้เขียนเข้าทำงานครั้งแรกขณะที่ผู้เขียนยังศึกษาอยู่ในปีที่สอง

เมื่อผู้เขียนมีรายได้ ทำให้สถานะทางครอบครัวดีขึ้น รายได้ของคุณพ่อและผู้เขียนพอเพียงกับรายจ่ายของครอบครัว ไม่ต้องกู้หนี้ยืมสินกับใครอีก
สามารถใช้หนี้สินที่คุณพ่อยืมมาได้หมดสิ้น ผู้เขียนซื้อรถยนต์ และซื้อบ้านเป็นของตัวเอง นำคุณพ่อ คุณแม่
และน้องๆอีกสามคนมาอยู่ร่วมกันในบ้านหลังแรกของครอบครัว น้องๆทุกคนเรียนจบ และมีงานทำ

ระหว่างที่ผู้เขียนทำงานอยู่ที่บริษัททัวร์รอยแอล

เพื่อนรุ่นน้องของผู้เขียนได้ให้แฟนเขามาพบผู้เขียนเพื่อช่วยจัดการเรื่องตัวเครื่องบินและทำวีซ่าเพื่อเดินทางไปเรียนต่อที่อเมริกากับเพื่อนผู้เขียน
ไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้นทำให้ผู้เขียนรักกับแฟนเพื่อน ถือว่าเป็นคู่รักคนแรกของผู้เขียน (ไม่ใช่แฟนในวัยเด็กๆ) เรารักกันมาก ผู้เขียนรู้สึกผิดที่ไปแย่งแฟนเพื่อน
แต่ก็ห้ามใจไม่ได้ ผู้เขียนให้ผู้หญิงเป็นคนตัดสินใจว่าจะเลือกใครแน่ ผู้หญิงยืนยันว่าเลือกผู้เขียน แต่จะขอเดินทางไปเรียนต่อตามที่ได้วางแผนไว้
แต่ผู้เขียนไม่เห็นด้วยเพราะถ้าให้ไปอยู่กับแฟนเก่า ผู้เขียนคงรอเก้อแน่ๆ จึงขอให้ผู้หญิงยกเลิกการเดินทางถ้าเลือกผู้เขียน
แต่ถ้าจะเดินทางไปตามที่ตั้งใจไว้ก็ถือว่าเลือกแฟนเก่า ผู้หญิงตัดสินใจเดินทาง เราจึงขาดการติดต่อกัน ผู้เขียนเป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่ยุติธรรมกับผู้หญิงคนนั้น
โดยเฉพาะได้ทราบภายหลังว่าผู้หญิงตัดสินใจยกเลิกการเดินทางที่สนามบิน และได้แจ้งให้ผู้เขียนทราบ (ไม่ใช่เนื้อคู่)

ผู้เขียนมีความพอใจผู้หญิงอีกสองคน คนแรกเป็นลูกสาวพ่อค้าระดับประเทศ ยังเป็นนักศึกษาและเข้ามาพบผู้เขียนเพื่อสอบถามเรื่องตัวเครื่องบิน
และได้มีการนัดให้ไปพบคุณพ่อของนักศึกษาที่บ้านเพื่อจัดทำรายละเอียดการเดินทาง ในที่สุดกลายเป็นลูกค้าที่สำคัญของผู้เขียน
ผู้เขียนสนิทสนมกับครอบครัวลูกค้านี้มาก คุณพ่อคุณแม่ของนักศึกษา ได้มอบหมายให้ผู้เขียนพาลูกสาวและลูกชายคนเล็กไปเที่ยวในที่ต่างๆ วันล่อยกระทั่ง
ผู้เขียนได้พานักศึกษาและน้องชายของนักศึกษาไปลงเรือเที่ยวล่อยกระทั่ง จำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น แทนที่ผู้เขียนจะล่อยกระทั่งพร้อมกับนักศึกษาที่ไปกับผู้เขียน
แต่ผู้เขียนกลับไปล่อยกระทั่งพร้อมกับผู้หญิงต่างชาติ (ผู้หญิงต่างชาติคนนี้จะมืบทบาทสำคัญต่อชีวิตผู้เขียนในอนาคต) ผู้เขียนมีความพอใจกับนักศึกษาค้นนี้
และเชื่อว่านักศึกษาค้นนี้และครอบครัวมีความพอใจผู้เขียน และคิดไปถึงแผนแต่งงานในอนาคต

ระยะเวลาไล่เรียงกันผู้เขียนก็มีความสนิทสนมกับลูกสาวคนมีเงินอีกคนหนึ่ง รายนี้เป็นลูกทัวร์ไปต่างประเทศโดยผู้เขียนเป็นหัวหน้าทัวร์

หลังจากนั้นก็มีความสนิทสนมกันมาก รายนี้แทบไม่ปล่อยให้ผู้เขียนไปสังสรรค์กับใครเลย แม่ลูกมา รับผู้เขียนไปทานข้าวกลางวันทุกวัน มื้อเย็นเลิกงานก็ไปทานข้าวที่บ้านของแม่ลูกคุณนี่ เป็นเหตุให้ผู้เขียนเริ่มห่างเหินกับนักศึกษา เมื่อผู้เขียนเดินทางไปต่างประเทศแม่ลูกคุณนี้ก็ตามผู้เขียนไปเกือบทุกครั้ง ได้มีการพาไปพบกับนายธนาคาร และไปไหนๆด้วยกัน จนคนรู้จักต่างคิดว่าผู้เขียนเป็นว่าที่ลูกเขย อย่างไรก็ตามเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น

ผู้เขียนได้พบกับผู้หญิงต่างชาติที่บังเอิญผู้เขียนได้เคยล่องกระทงพร้อมกับเธอเมื่อ ๑-๒ ปีก่อนหน้านั้น เธอตัดสินใจฆ่าตัวตาย เนื่องจากการผิดหวังเรื่องคู่รัก และมีปัญหากับครอบครัว แต่มีคนช่วยไว้ได้ เมื่อพบผู้เขียน ผู้เขียนได้พยายามให้ความช่วยเหลือและปลอบใจ ให้คิดถึงอนาคต และรับปากว่ามีสิ่งไหนที่ผู้เขียนช่วยได้ขอให้บอกผู้เขียนยินดีให้ความช่วยเหลือไม่ว่าจะเป็นเรื่องเงิน ทางการเงิน หรือเรื่องอื่นๆ ระหว่างนั้นผู้เขียนจะต้องไปพบคุณพ่อที่ไปทำงานอยู่ที่จังหวัดอุดร เธอขอไปด้วย เมื่อไปถึงอุดร ผู้เขียนให้เธอพักที่โรงแรม ส่วนผู้เขียนไปพักที่บ้านคุณพ่อ ระหว่างที่จะไปบ้านคุณพ่อเธอร้องไห้ และถามว่าที่สัญญาจะช่วยเหลือเธอนั้นเป็นความจริงแค่ไหน ผู้เขียนได้ยืนยันว่าเป็นเรื่องจริงขอให้บอกมา เธอจึงบอกมาให้แต่งงานกับเธอ

ผู้เขียนเป็นคนที่รักษาคำมั่นสัญญามาก เมื่อสัญญาอะไรกับใครจะต้องทำตามสัญญา เคยโกรธคุณแม่ที่ไม่ทำตามสัญญาจึงได้กระโดดรถจนเกือบเสียชีวิต เมื่อเจอเช่นนี้ได้คิดทบทวน และเปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงสองคน คนหนึ่งเป็นคนมีเงิน มีการศึกษา มีความพร้อมทุกอย่างสามารถช่วยผู้เขียนได้มากกว่าผู้เขียน ส่วนอีกคนหนึ่งหมดหวังทุกอย่าง ต้องการความช่วยเหลือ ถ้าผู้เขียนปฏิเสธ ก็เท่ากับผู้เขียนได้แต่พูดเมื่อเธอต้องการความช่วยเหลือจริงๆก็ไม่ได้ เธอก็จะผิดหวังเหมือนเดิม และอาจคิดฆ่าตัวตายอีก ผู้เขียนจึงตอบตกลง และเป็นครั้งแรกที่ผู้เขียนต้องโกหกคุณพ่อคุณแม่สร้างเรื่องว่ารู้จักกันมานานและจะแต่งงานกัน แต่ผู้ใหญ่ไม่เต็มใจเท่าไรแต่ไม่ทราบจะทำอย่างไร ในที่สุดจึงได้จดทะเบียน แต่ไม่ได้ทำพิธีแต่งงานเพราะฝ่ายหญิงตัวคนเดียวไม่มีญาติ พี่น้องในประเทศไทย ส่วนพ่อแม่ก็อยู่ต่างประเทศ และรู้สึกว่าจะตัดขาดความเป็นพ่อลูกกัน

ครอบครัวเริ่มมีปัญหาเงินที่ผู้เขียนให้กับคุณแม่เริ่มให้น้อยลง เพราะต้องไปให้ภรรยา และมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นมาก ภรรยาเป็นผู้ที่ถูกเลี้ยงดูมาแบบนักการทูต ทราบภายหลังว่า พ่อเคยเป็นเจ้าหน้าที่สถานทูตได้วันในประเทศไทย ใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือย เทียวกลางคืน มีปัญหากับคุณแม่และน้องๆ ผู้เขียนกลายเป็นลูกที่ทำร้ายจิตใจคุณแม่ เนื่องจากความเป็นคนตรง ระหว่างภรรยา และแม่ ใครผิดผู้เขียนก็ว่ากล่าวคนนั้น โดยไม่ทันคิดว่าผู้เขียนไม่มีสิทธิ์ว่ากล่าวคุณแม่ เป็นบาปอย่างมาก ครอบครัวที่มีความสุขเริ่มมีแต่ปัญหา ทะเลาะและโต้เถียงกันตลอดเวลา ความเป็นคนตรงและพูดโดยไม่คิดยังทำให้ความบาดหมางระหว่างคุณแม่และภรรยาเลวร้ายเพิ่มขึ้นทุกวัน ในที่สุดก็มีลูกสาว หลังจากมีลูกภรรยาได้ทำงานโรงแรม โดยคุณแม่และน้องสาวช่วยเลี้ยงลูกให้ เมื่อลูกสาวอายุได้สอง-สามปี ผู้เขียนเริ่มคิดถึงอนาคต ผู้เขียนคิดว่าจะช่วยดูแลและดองภรรยาขึ้นมาได้ แต่ความจริงภรรยาเป็นผู้ฉลาดผู้เขียนให้ตกต่ำลง จึงยอมรับความจริงและตัดสินใจเลิกกับภรรยาอย่างเด็ดขาด หลังจากที่เคยเลิกกันและกลับมาคืนดีกันมาแล้ว ๓-๔ ครั้ง เมื่อเลิกกันจริงๆลูกสาวอยู่ในความดูแลของผู้เขียน โดยมีคุณแม่และน้องสาวเป็นผู้เลี้ยงดู ส่วนอดีตภรรยาไปมีสามีใหม่ มีลูกอีก ๒-๓ คน และก็ได้เลิกกับสามีใหม่เช่นกัน หลังจากเลิกกับผู้เขียน อดีตภรรยาใช้ชีวิตที่ตกต่ำกว่าเดิมมาก และไม่เชื่อว่าคุณแม่ที่เคยเกลียดกลับเป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นห่วงเป็นใย เนื่องจากเธอไม่มีที่พึ่ง และผู้เขียนเองไม่ต้องการเข้าไปยุ่งเพราะกลัวจะพัวพันกันอีก สุดท้ายเธอได้คืนดีกับพ่อที่ได้วันและกลับไปอยู่ได้วัน สุดท้ายทราบข่าวจากลูกสาวว่าได้เสียชีวิตไปแล้ว

หลังจากหย่าร้างกับภรรยา แม่ของลูกสาวที่ผู้เขียนคิดว่าจะได้แต่งงานด้วย ได้พูดกับผู้เขียนว่าเขาพร้อมที่จะให้ผู้เขียนอยู่กับลูกสาวเขา แต่ขอให้ผู้เขียนอย่านำลูกสาวมาด้วย ไม่ใช่หวังเกียจลูกสาว แต่เขาทำใจไม่ได้ และลูกสาวก็มีคุณแม่และน้องสาวผู้เขียนช่วยดูแลอยู่ ผู้เขียนปฏิเสธทันที เพราะลูกสาวขาดแม่ไปคนหนึ่งแล้วจะให้ขาดพ่ออีกคน คงเป็นไปได้ ผู้เขียนไม่สามารถเลือกหาความสุขของตัวเองโดยไม่คิดถึงความสุขของลูกสาวได้ หลังจากนั้นผู้เขียนก็ไม่ได้ติดต่อสนิทสนมกับผู้หญิงคนไหนอีกเลย

บทเรียนการดำเนินชีวิตผู้สูงวัย (อายุ ๖๓ ย่าง ๖๔) ตอน ๗ : เพื่อน คู่ครอง ชีวิตครอบครัว

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 09 กรกฎาคม 2013 เวลา 00:00 น. -

ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

(โปรดติดตามตอนต่อไป)

๙ กรกฎาคม ๒๕๕๖

{comments on}